„ö ajal kui tulline pissarekene. Kui temma paksust pilwest „tullep, sis om temma kange wihhaga, ja pörrutap kik pur„rus ja pannep pallama, kohhes temma lööp. — ent kui „temma nida selgest taiwast alla tullep, sis josep kül ruttö „ja rutto, ent kistup sääljamman ka ärra, enne kui weel „kahjo saap tetta." —

Kui se reisja ni olli selletanu, sis olli weel paljo küssimist ja noudmist eggalüttel säratside asju pärrast, — ent reisja keeld, ja üttel: „Löppetagem jutto! Kaege, homungust „hakko nakkatas jo tundma. Läkkem hengussele! Minno „ihho om ka eila se halwa ilmaga waiwa külalt nannu, „ja kui päiw üllewan om, sis pea minna jälle tee pääl olle„ma. — Ent ajasta pärrast, sis ma tulle jälle sija pole. „Kui tahhate, sis ma tulle jälle teie mannu. — Kas „lassete sis minno sisse, kui minna paja päle kopputa?"

Sis tännitiwa latse kik ütte hälega: „Oh, tulge iks, „armas oppetaja! meie joseme kik teile wasta." Ja wäike Jaan töisit päleke weel: „Minna tahha nüüd iks paja kottal „mata, et kui wöras kopputap, sis ma karga ökwa wälja, „ja kutsu sisse!" —

Ent reisja puhhas, ja üttel „kui sis parrembat siin „teie majan löida ei olle, kui minna nüüd kik olle nännu „ja kuuldnu, sis om waene kül!" —

Perrenaine olli sis ka ülles tulnu, ja ölgi mahhapuistanu, ja ütte paklast röiwast päle laotanu. Ent perremees läts reisja mannu, ja üttel: „ärra pandke pahhas ar„mas oppetaja, meil ei olle parrembat külle assend teile anda, „kui sija ölgi päle. Habbi kül om, ent kui töisel ajastal „tullete, sis kanname aigsaste hoold, et same teid körra „pärrast wastawötta!" —

Kui se perremees nida olli üttelnu, sis sais se reisja ülles, kaie temma nink temma naise ja latsi päle ni armsaste, et kike söame ni kui taiwa römoga täüdetus saiwa, ja üttel: „Inneminne pannep silmi kül kinni, kui temma „omma wode päle lammep, ent Jummal annap rahholiko „hengamist ösel ja römoliko ülleswirgomist hommungul. Se„pärrast pandkem kässi kokko, ja pallelgem: Taiwane Issa! „sure omma sinno teo, ent suremb om sinno arm ja heldus.



Kalda sis ka nüüd meie ihho ja henge päle omma rahho ja kostotamise waimo, et ka sel ösel saasseme hengada kigest waiwast ja murrest, nink wastse hommungoga wirgusse wastse, selgemba ellole! „Amen!"

---

Armas luggeja! küssi henda essi, et kui se reisja oppetaja sinno maija olles tulnu, mes temma sääl olles nännu ja kuuldnu? Ja se Kalender essi omma könne nink oppussega, se peap sis ka üts reisja nink üts oppetaja ollema. Temma tullep egga ajastaig sinno maija, wastset ello aiga sulle kulutama, wastset oppust andma, sest ello tundi antas sulle Issandast oppusse tundes. Temma könnelep römoliko ja tömelelist, ni kui ka se ajastaig sulle römopäiwi ja tö- nink waiwa-päiwi saap andma. Temma könnelep iks ilmliko nink waimoliko ello, sest iks töisen ja töisen ellun ellame siin ilma pääl.

Sis om se Kalender essi se aja saarnane, nink oppetap aiga targaste pruki. Temma tullep sinno mannu kui üts tark nink moistlik juhhataja, kui üts ussutaw ja hä söbber, sinnoga jutto ajama öddangutsel ajal, kui tö om ärratettu; sinno römustama, sinno oppetama, sinno aiga möda eddesi saatma, — saatma sedda teed läbbi ilma taiwa pole. — Pea sis hääd söprust se hä söbraga, nink kule temma sönna! — Kui sis Jummal jälle wastse ajasta mannu ärraawwitap, sis sawa latse ja wanna ka wastset Kalendrit jo ootma, — nink römustellen kitma: „mes temma nüüd jälle meile tones!" — Ent temma tullep, ja toop andid eggale üttele, — tulge sis kokko, latse ja wanna, temma ümbre, nink kuulke!

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 17